Р Е Ш Е Н И Е
№ 43221

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 69 състав,** в публично заседание на 28.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9550** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба П. Б., [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, със съдебен адрес [населено място], район П., [улица], ет. 1, ап. 1Б, чрез адв. Н. В. от САК, срещу Отказ от 17.07.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от Завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на отказа поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателката оспорва изводите за наличие на миграционен риск, като сочи, че има дълга история за законно пребиваване в държави-членки (ДЧ) на ЕС – Е. и Л.. Не оспорва, че е подала заявления за издаване на туристически визи за Франция, Италия и М., но сочи, че същите не са уважени по причина на непредставяне на всички изискуеми документи, а не по причина на миграционен риск. Твърди, че има надлежно възникнало в предвидената по КТ писмена форма трудово правоотношение с българско търговско дружество – работодател, въз основа на което е издадено разрешение за достъп до пазара на труда по реда на чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ от Агенцията по заетостта. Оспорват се изводите на административния орган за наличие на основания за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Посочва се целта на пребиваването - работа въз основа на Единно разрешение за пребиваване и работа (ЕРПР) по чл. 24и от ЗЧРБ по трудов договор с българско дружество работодател. Претендира се отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът Завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено

място], Р. федерация– МВнР оспорва жалбата със становище в придружителното писмо за изпращане на административната преписка в съда. Поддържа, че изразеното от ДАНС отрицателно становище е обвързващо за него. Сочи, че кандидатката последователно е правила опити да влезе в шенгенски държави на различни правни основания, но навсякъде е получила откази: през м. декември 2025 г. във Франция (бизнес), през м. януари 2026 г. в Италия (туризъм) и през м. февруари 2026 г. в М. (посещения на роднини и приятели). Счита, че отказът на три държави да предоставят достъп сочи на международно установен миграционен риск и съмнение относно легитимността на целите на пребиваване по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Претендира за отхвърляне на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 13.05.2026 г. П. Б. е подала заявление рег. № 26011848 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") до Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация, на основание чл.24и от ЗЧРБ – въз основа на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа".

Към заявлението са приложени: трудов договор с „Аутсорсинг партнърс“ ООД, ЕИК[ЕИК] като работодател, сключен на 01.12.2025 г. и протокол за регистрацията му в НАП, свидетелство за съдимост, декларация за адрес, диплома за висше образование, национален паспорт, медицинска застраховка.

Постановен е оспореният Отказ от 17.07.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от Завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация, мотивиран с основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният отказ е връчен на 17.07.2026 г. Жалбата срещу него е подадена по електронен път на 28.07.2026 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.1 ЗЧРБ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима. В оспорения отказ са наведени доводи за дискриминационно засягане на правото на личен живот на жалбоподателката, което обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 и чл.14 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 71 от 31.10.2022 г. на Посланика на Република България в [населено място], Р. федерация, е възложено на М. Н. К. – консулско длъжностно лице в Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място],

да съставя, подписва и връчва формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Предвид издаването на оспорения отказ от М. К. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

По силата на чл.34, ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) не се издава виза за дългосрочно пребиваване на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Процесният отказ е съставен на бланка – образец по приложение № 7 към НУРИВОВР. По аргумент от чл.10а, ал.2 и ал.3 от ЗЧРБ и чл.34, ал.3 от НУРИВОВР отказът за издаване на виза следва да съдържа мотиви, още повече, че в случая, актът не се позовава на съображения, свързани с националната сигурност. Административният орган се е позовал на основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.24, предл.3 и предл.4 от ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и наличие на основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. От фактическа страна в отказа е посочена негативната визова история на апликанта - издадени откази за шенгенски визи от М., Франция и Италия, което предполага, че визата няма да бъде използвана по предназначение, както и наличие на миграционен риск. Мотивите на отказа следва да се считат за допълнени съобразно Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС с тези на отрицателното становище на ДАНС, според което издадените предходни откази за виза от М., Франция и Италия, както и цялостният анализ на фактите, повдигат основателни съмнения относно реалната цел на пътуването на лицето, както и, че визата няма да бъде използвана по предназначение. Съдът приема, че тези мотиви съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК за излагане на фактически и правни основания за издаване на акта. Становището на ДАНС е съобразено на основание чл.30, ал.4 от НУРИВОВР и чл.19, ал.3 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, според който в случаите на заявление по чл.24и от ЗЧРБ решението за издаване на виза се взема след съгласуване само с ДАНС.

Приложено е Писмено становище № 260309154727 на изпълнителния директор на Агенция по заетостта, издадено на основание чл.7, ал.5, вр. чл.15 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ), вр. чл.24и от ЗЧРБ, по заявление на С. М. В.. С него се предоставя положително становище относно наличие на основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с ЕРПР на П. Б., [дата на раждане] , гражданка на Руската федерация, на длъжност „експерт международно сътрудничество“, за срок от 36 месеца, при работодател „АУТСОРСИНГ ПАРТНЪРС“ ООД, ЕИК[ЕИК], и място на работа в [населено място], [улица], ет.1.

Въз основа на изложеното съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено а накърнили правото на защита на кандидата или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Спорът между страните е материалноправен – по приложението на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

Изразените от компетентните национални органи основателни съмнения относно целта и условията на заявеното пребиваване (т.17), в изявления или намерението на кандидата да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване (т.24) поради наличие на миграционен риск, са съответни на чл.21, пар.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), според който при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като по-специално се преценява дали представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства.

Тълкуване на съюзната разпоредба на чл.21, пар.1 от Визовия кодекс е предоставено в Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 19 декември 2013 г. по дело С-84/12. Според СЕС компетентните национални органи имат задължение да установят дали са налице основателни съмнения по отношение намерението на кандидата да напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата. За тази цел компетентните органи трябва да извършат индивидуална проверка на заявлението за издаване на виза, при която, както посочва и генералният адвокат в точка 35 от представеното от него заключение, да се вземе предвид, от една страна, общото положение на държавата по местоживеене на кандидата, а от друга страна, да се вземат предвид индивидуалните характеристики на последния, а именно неговото семейно, обществено и икономическо положение, евентуалното наличие на предходни законни или незаконни пребивавания в една от държавите членки, както и обвързаността му с държавата на неговото местоживеене и с държавите членки. Във връзка с това, както уточнява чл.21, пар.1 от Визовият кодекс, следва да се обръща специално внимание на риска за незаконна имиграция, като, ако бъде доказано наличие на такъв, компетентните органи следва да откажат издаването на визата, като се позоват на наличието на основателни съмнения относно намерението на кандидата да напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата, за която кандидатства. Когато кандидатства за единна виза, кандидатът има задължение да представи релевантна информация, позволяваща да се направи преценка за намерението му да напусне територията на държавите членки преди изтичането на срока на валидност на визата, за която кандидатства. От това следва, че кандидатът за виза има задължение да представи информация, чиято правдоподобност следва да бъде установена с релевантни документи с достоверно съдържание, с помощта на които е възможно да се разсеят съмненията относно намерението му да напусне територията на държавите членки преди изтичане на визата, за която кандидатства, като тези съмнения могат да са породени по-специално от общото положение на държавата по местоживеенето на кандидата или от наличието на общоизвестни миграционни потоци между тези държави и държавите членки.

Безспорно, страната на произход на кандидатката е обект на санкции и изолация от страна на държавите-членки на ЕС, което обосновава висок миграционен риск за някои нейни граждани. Жалбоподателката твърди, че през 2015 г. се е преместила да живее в [населено място], Е., за да завърши средното си образование, а по-късно е продължава обучението си в Техническия университет в [населено място] - Е., където е пребивавала 5 години и половина въз основа на разрешения за пребиваване с цел обучение. По-късно, през 2021 г., се е преместила в Л. и сключила граждански брак с литовски гражданин, въз основа на което получила разрешение за пребиваване там, а след развода си от 2024 г. останала в Л. на основание трудова заетост. Поради прекратяване на трудовото й правоотношение с литовския работодател през лятото на 2025 г. същата се завърнала в Руската федерация. За доказване на тези твърдения към жалбата са

приложени разрешения за пребиваване в Л., издадени на 01.09.2021 г., 16.09.2022 г., 02.09.2024 г. и 18.04.2025 г. По делото е представена Диплома № LB013046 на името на П. Б. за завършена квалификационна степен „бакалавър“ по социални науки, квалификация „Право“ от Талински държавен университет по технологии, Е., редовно обучение на английски език през период 2017 г. - 2021 г.
Визираните обстоятелства са в подкрепа на твърденията на руската гражданка, че същата има дълга история на легално пребиваване в държави-членки на ЕС, а именно, по повод на обучение в Е. (2017 г. – 2021 г.) и на лично основание и трудова заетост в Л. (2021 г. – 2025 г.).
Не е спорно по делото, че непосредствено след визираните периоди, на 01.12.2025 г. П. Б. е сключила трудов договор с българско дружество „АУТСОРСИНГ ПАРТНЪРС“ ООД, ЕИК[ЕИК] като работодател, който договор е регистриран в НАП. Въз основа на него е предоставено положително становище № 260309154727 на изпълнителния директор на Агенция по заетостта, относно наличие на основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с ЕРПР на П. Б., [дата на раждане] , гражданка на Руската федерация, на длъжност „експерт международно сътрудничество“, за срок от 36 месеца, при работодател „АУТСОРСИНГ ПАРТНЪРС“ ООД, ЕИК[ЕИК], и място на работа в [населено място], [улица], ет.1.
Именно на основание предоставения достъп до българския пазар на труда, на 13.05.2026 г. П. Б. подала заявление рег. № 26011848 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") до Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация, на основание чл.24и от ЗЧРБ – въз основа на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа".
Съвкупната преценка на установените спрямо кандидатката индивидуални обстоятелства сочат, че същата в продължителен и непрекъснат период от време (близо 10 години) има предходни законни пребивавания в държави членки на ЕС, където е завършила висшето си образование и е работила, а след прекратяване на трудовия й договор в Л. се е завърнала в Руската федерация. Противно на приетото от административния орган, сключеният на 01.12.2025 г. от руската гражданка нов трудов договор с български работодател логично се вписва в миграционния й профил, който, както се посочи, в продължителен период от време е бил изцяло легален. Житейски логично е млад човек, който притежава диплома за висше образование от европейски университет, да търси реализация именно въз основа на придобитата квалификация.
Отрицателното становище на ДАНС се позовава на опитите на П. Б. да влезе в шенгенски държави на различни правни основания, където тя навсякъде получила откази: през м. декември 2025 г. във Франция (бизнес), през м. януари 2026 г. в Италия (туризъм) и през м. февруари 2026 г. в М. (посещения на роднини и приятели), които откази сочели на международно установен миграционен риск. Установява се от допълнително представените от ответника доказателства – справка № 00…10215648, че на 21.01.2026 г. П. Б. е подала заявление за издаване на виза за Италия с цел туризъм, по което е постановен отказ, а на 03.12.2025 г. е подала заявление за виза за Франция с декларирана цел „бизнес“, която също е отказана. В справката липсват данни за М..
По силата на чл.8, пар.2 от Регламент (ЕО) № 767/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 година относно Визовата информационна система (ВИС) и обмена на данни между държави-членки относно визите за краткосрочно пребиваване (Регламент за ВИС) при създаването на досие за заявлението, компетентният да издава визи орган проверява във ВИС, в съответствие с член 15, дали някоя от държавите-членки вече е въвела във ВИС предишно заявление за виза, което е подал съответният кандидат. Разпоредбата на чл.15, пар.1 от Регламента за ВИС предвижда, че

компетентният за издаването на визи орган се допитва до ВИС за цели, свързани с разглеждането на заявленията и с решенията по тези заявления, включително решението за анулиране, отнемане, съкращаване или удължаване на визата, в съответствие със съответните разпоредби.
Съгласно чл.12, пар.1 и пар.2 от Регламента за ВИС в случай, че е било взето решение да бъде отказана виза, компетентният орган, който е отказал издаването на виза, добавя следната информация към досието на заявлението за издаване на виза: информация относно състоянието, показваща, че издаването на визата е било отказано, органа, отказал визата, включително неговото местонахождение, място и дата на решението за отказ за издаване на виза.
В досието за заявлението се посочва(т) също така основанието(ята) за отказване на визата, което(ито) са едно или повече от следните, а именно кандидатът за издаване на виза:
а) няма валиден(ни) документ(и) за задгранично пътуване;
б) притежава преправен/подправен/фалшив документ за задгранично пътуване;
в) не оправдава целта и условията на пребиваването, и по-специално се счита, че при него съществува значителен риск от нелегална имиграция съгласно част V от Общите консулски инструкции;
г) вече е пребивавал три месеца в рамките на шестмесечен период на територията на държавите-членки;
д) не разполага с достатъчно средства за издръжка във връзка с периода и вида на пребиваването или със средства за завръщане в страната на произход или транзит;
е) е лице, за което има подаден сигнал от Ш. информационна система (ШИС) и/или фигурира в национален регистър на лица, на които се отказва достъп;
ж) се счита за заплаха за обществения ред, вътрешната сигурност или международните отношения на всяка една от държавите-членки, или за общественото здраве съгласно определението в член 2, точка 19 от Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници).
С определение от 21.09.2026 г. и разпореждане от 13.10.2026 г. съдът е задължил ответника да предостави по делото **цялата** налична във ВИС информация по чл.9 и чл.12 от Регламент (ЕО) № 767/2008. Както се посочи, от ответната страна са представени данни единствено за постановени откази от Италия и Франция, но не и относно конкретните основания по чл.12, пар.2 от Регламент (ЕО) № 767/2008, на които са направени отказите.
С аргумент от вече цитираното Решение на СЕС от 19 декември 2013 г. по дело С-84/12 наличието на предходни откази за визи не е единственото обстоятелство, което подлежи на преценка по подадено заявление за издаване на виза. В конкретния случай, ответникът не доказа конкретните фактически основания, на които са постановени предходните откази, което не доказва тезата му, че същите са издадени на основание чл.12, пар.2, б. „в“ от Регламент (ЕО) № 767/2008 и сочат на „миграционен риск“. Обосновани са доводите на жалбоподателката, че за тези държави-членки същата е кандидатствала на различно основание (не поради предоставен достъп до пазара на труда), поради което единствено поради наличието на откази за издаване на визи, но без да са установени техните действителни фактически мотиви, не е дължим последващ отказ.

Както се посочи, че отношение на кандидатката се установяват благоприятни индивидуални обстоятелства - същата има дълга история на легално пребиваване в държави-членки на ЕС, а именно, по повод на обучение в Е. (2017 г. – 2021 г.) и на лично основание и трудова заетост в Л. (2021 г. – 2025 г.). В допълнение към това, в подкрепа на легалните опити на лицето да уреди престоя си в държава – членка на ЕС е издаденото положително становище № 260309154727 на Агенция по заетостта за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с ЕРПР на П. Б., за срок от 36 месеца, при работодател „АУТСОРСИНГ ПАРТНЪРС“ ООД, ЕИК[ЕИК], и място на работа в [населено място], [улица], ет.1. Освен сключения трудов договор от 01.12.2025 г., жалбоподателката е представила и посочената в него длъжностна характеристика от същата дата за длъжността „експерт международно сътрудничество“. Съответни на така ангажираните писмени доказателства са свидетелските показания на С. М. В., като представител на „АУТСОРСИНГ ПАРТНЪРС“ ООД, която логично обяснява необходимостта от наемане на служител за посочената длъжност и липсата на други подходящи кандидати за нея, извън П. Б. (владеене на руски и английски език и европейска диплома по право). В допълнение е представен и договор за наем от 18.06.2024 г. на недвижимия имот, който е посочен в сключения с Б. трудов договор от 01.12.2025 г. като място на изпълнение на трудовите й задължения в [населено място], [улица], ет.1.

Съвкупната преценка на визираните обстоятелства - наличие на продължително легално пребиваване в държави-членки на ЕС, валидно сключен трудов договор с български работодател и издадено въз основа на него положително становище № 260309154727 на Агенция по заетостта за предоставяне на достъп до българския пазар на труда опровергават основанието за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – кадидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Целта на пребиваване по чл.24и от ЗЧРБ е декларирана още в заявлението за издаване за виза, към което са приложени изискуемите документи относно условията на пребиваване. В предходни период кандидатката е пребивавала легално в други държави членки на основание разрешение за работа, което разколебава твърденията на административния орган, че издадените откази за виза от европейски държави с цел туризъм и бизнес, без данни за основанията за отказ, навеждат непременно на основателни съмнения по отношение намерението на кандидата да напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата, за която кандидатства.

Според съда индивидуалните обстоятелства на кандидатката – нейното семейно, обществено и икономическо положение, наличието на предходни законни пребивавания в държави членки в продължителен период от време, свързани с обучение и придобита диплома за висше образование от европейски университет, както и легална работа в Л., са указание, че по отношение на П. Б. не е налице миграционен риск. Напротив, чуждата гражданка е предоставила релевантна информация, позволяваща да се направи преценка за намерението й да не напусне територията на държавите членки преди изтичането на срока на валидност на визата, за която кандидатства – валидно сключен трудов договор, с което е изпълнила задължението си да предостави информация, чиято правдоподобност е установена с релевантни документи с достоверно съдържание, с помощта на които са оборени изразените от органа съмнения относно намерението й да напусне територията на държавите членки преди изтичане на визата, за която кандидатства.

При тези данни по делото, не може да се приеме, че установените по отношение на апликанта П. Б. обстоятелства следва да се квалифицират като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Чуждата гражданка е доказала целта и условията на заявеното пребиваване, а твърденията на административния орган за евентуален миграционен риск, освен недоказани, са оборени от установените по делото индивидуални обстоятелства относно лицето.
По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен като материалноправно незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.4 от ЗЧРБ, а преписката по него - върната на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.
При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса и 600 евро адвокатско възнаграждение.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Б., [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, със съдебен адрес [населено място], район П., [улица], ет. 1, ап. 1Б, чрез адв. Н. В. от САК, **Отказ от 17.07.2026 г**. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от Завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация.
ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза, подадено на 13.05.2026 г. от П. Б., [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.
ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България, [населено място], [улица], да заплати наПолина Б., [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, със съдебен адрес [населено място], район П., [улица], ет. 1, ап. 1Б, чрез адв. Н. В. от САК, на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски в размер на 605.11 евро.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: